

Raamattuluentosarja

SANASTA TIEN LÖYTÄÄ

Sievissä 12.lokakuuta 2013

www.sanaveli.com

veli.tuomi@gmail.com

61. Usko ainoastaan

Alkurukous/tervetuloa

Aluksi

Kun myös uusia kuulijoita tulee päivittäin näille luennoille, pieni informaatio on tämän tästä tarpeellinen. Luennon papyrus-versio löytyy äänen kanssa viereisestä linkistä pdf-muodossa. Siitä näkyy myös käytettyjen raamatuntekstien tekstiviitteet ja kuulija voi tarvittaessa tarkistaa puhuuko luennoitsija Sanan mukaan, vai paneeko mukaan omiaankin. Joku joskus on moittinut sitä, että luennoillani on käytetty liian paljon raamatunlainauksia. Oma käsitykseni on kuitenkin se, että alkuperäinen raamatunsana voittaa aina luennoitsijan omat mielipiteet. Jeesus sanoo: ” *Minun oppini ei ole minun, vaan hänen, joka on minut lähettänyt. Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani. Joka omiaan puhuu, se pyytää omaa kunniaansa, mutta joka pyytää lähettäjänsä kunniaa, se on totinen, eikä hänessä ole vääryyttä.*” (Joh. 7:16–18).

Tätäkin kyseessä olevaa aihetta on toki käsitelty myös aiemmissa luennoissani ja monella eri tapaa. Muutamat teemat toistuvatkin näillä luennoilla koko ajan. Kertaus on oppimisen äiti. Kertaamalla asiat painuvat syvemmälle muistiin, ja nousevat esiin kun niitä tarvitaan. Nyt puhumme erityisesti uskosta ja Jumalan lupauksista.

Koetuksessa

Meidän on kasvettava Jumalan tuntemisessa. Tämä tapahtuu aina hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen tuntemisen kautta. Näin pääsemme eteenpäin uskonelämässämme. On kirjoitettu: ”*Armo ja rauha lisääntyköön teille Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen tuntemisen kautta*” (2. Piet. 1:2). Jeesuksen tunteminen kasvattaa armon ja rauhan vaikutuksia elämässämme. Vahvistumme samalla uskossamme näiden kautta.

Jossakin uskonelämämme vaiheessa joudumme ennemmin tai myöhemmin koetuksiin. Sellaista ei voi välttää. Vain koeteltu usko antaa lujuuutta. Kaikki arvokas koetellaan tulessa, niin myös uskomme, sillä näet ”*aikanaan tulee ilmi, mitä kukin on saanut aikaan. Tuomiopäivä sen paljastaa: se päivä ilmestyy tulenliekeissä, ja tuli koettelee, millainen itse kunkin aikaansaannos on*” (1. Kor. 3:13). Ja vielä ”*Kultakin koetellaan tulessa, ja onhan teidän uskonne paljon arvokkaampaa kuin katoava kulta*” (1. Piet. 1:7). Ja vielä: ”*Veljeni, pitäkää pelkkänä ilona, kun joudutte moninasiin kiusauksiin, tietäen, että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa saa aikaan kärsivällisyyttä.*” (Jaak. 1:2,3). Onnellinen ja autuas on se ihminen, joka koetukset kestää. Koetusten ja ahdistusten kautta kasvamme yhä lujempaan yhteyteen Herraamme Jeesukseen Kristukseen ja toivomme vahvistuu kun kestämmme meille annetut, joskus jopa raskaat koettelemukset.

Älä siis pelkää joutuessasi monenlaisiin ahdinkoihin. Kun sellaisiin joudut, pyri pitämään ilonasi sitä, että sinut on katsottu arvolliseksi sellaiseen. Helppoa se ei toki ole. Ahdistukset ja koettelemukset ovat joskus vaikeita kestää. Masennus ja epätoivokin saattavat tulla lähelle. Koetukset ovat vaikeaa erityisesti turmeltuneelle luonollemme. Mutta siinä kaikessa uskomme kasvaa, vahvistuu ja lujittuu. Pinnallisuutemme muuttuu syvälliseksi Kristuksen tuntemiseksi. Pintapuolinen jumalisuus on aina vaarallista. Se tuudittaa helposti uskovon moniin luuloihin ja uskomuksiin. Aidosta uskonkilvoituksesta ei ole silloin tietoaakaan. ”Ja mitähän se sellainen uskonkilvoitus on”, joku kysyy. Etteihän se vain lakia liene, tai jokin vanha ruokalajiko on kyseessä? Ei, se on pelkkää armoa, kun ihmissielu alkaa kilvoitella kohti iankaikkista elämää. Se on elämän merkki. Paavali neuvoo nuorta Timoteusta: ”*Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus, tartu kiinni iankaikkiseen elämään, johon olet kutsuttu ja johon hyvällä tunnustuksella olet tunnustautunut monen todistajan edessä*” (1. Tim. 6:12). ”*Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt*” (2. Tim. 4:7).

Kuollut sielu ei sodi, ei kilvoittele, se on hänelle vain tekopyhien ihmisten turhaa ja hurskasta ponnistelua. Kilvoittelu on kuitenkin taistelua syntiä, maailmaa, omaa itseään ja kaikkea epähurskautta vastaan. Se on taistelua uskon säilyttämiseksi ja sen vahvana pysymistä loppuun asti. Siispä: ”- *Herää, sinä joka nukut, ja nouse kuolleista, niin Kristus on sinua valaiseva!*” (Ef. 5:14). ”*Herää ja vahvista sitä, mikä vielä on jäljellä, sitä, mikä jo oli kuolemaisillaan*” (Ilm. 3:2). Kilvoitus on heillä olemista ja valvomista. ”*Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen; henki tosin on altis, mutta liha on heikko.*” ” (Matt. 26:40). ”*Mutta minkä minä teille sanon, sen minä sanon kaikille: valvokaa.*” ” (Mark. 13:37). Välinpitämätön sielu saattaa nukahtaa ja jäädä taipaleelle. ”*Maailma nukkuu, liekeissä hukkuu*”, veisataan vanhassa virressä. Uskonsa säilyttänyt sen sijaan riemuitsee tuosta niin suunnattoman suuresta pelastuksesta.

Lupauksista

Tarkastelemme seuraavassa monia Jumalan meille antamia lupauksia ja kehotuksia. Meidän tulee elää lupausten, ei kokemusiemme varassa. Seuraavassa ylistetään Jumalan pelastussuunnitelmaa. Sen koko rikkaus on aivan ihmeellinen, ja meidän tulee se tuntea perusteellisesti, ja on opittava lepäämään sen varassa. Näin tervehdymme, uskomme vahvistuu, ja opimme lepäämään pelastuksen kalliolla, Kristuksessa. Pääsemme vapaaksi peloistamme ja huonosta omastatunnosta, kun luja perustus on selvillä, ja että se kestää aina ja kaikissa olosuhteissa.

Mutta ennen kuin käymme läpi mainittua tekstiä, toteamme vielä, että tärkein asia on aluksi armon ja pelastuksen omistaminen Jeesuksessa Kristuksessa. Ensin on näet otettava vastaan Jumalan armo, niin kuin sanakin opettaa: ”*Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut. Mutta kaikki on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antanut meille sovituksen viran. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi. Hänen työtovereinaan me myös kehotamme teitä vastaanottamaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi. Sillä hän sanoo: "Otollisella ajalla minä olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä sinua auttanut". Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä.*” (2. Kor. 5: 17–21; 6:1,2). Näin saamme armon omaksemme ja meistä tulee uusia luomuksia Kristuksessa. Nyt luemme ihmeellisestä Jumalan pelastussuunnitelmasta:

”Jumalan pelastussuunnitelman ylistys

Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä! Hän on siunannut meitä kaikella Hengen siunauksella, taivaallisilla aarteilla Kristuksessa. Jo ennen maailman luomista hän on valinnut meidät Kristuksessa olemaan edessään pyhiä ja nuhteettomia Kristuksesta osallisina. Rakkaudessaan hän näki hyväksi jo edeltä määrätä meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen tähden. Ylistetty olkoon hänen armonsa kirkkaus, kun hän antoi meille rakkaan Poikansa!

Kristuksen veressä meillä on lunastus, rikkomustemme anteeksianto. Näin Jumala on antanut armonsa rikkauden tulla runsaana osaksemme ja suonut meille kaikkea viisautta ja ymmärrystä. Hän on ilmaissut meille tahtonsa salaisuuden, sen Kristusta koskevan suunnitelman, jonka hän oli nähnyt hyväksi tehdä ja joka oli määräjän tullessa toteutuva: hän oli yhdistävä Kristuksessa yhdeksi kaiken, mitä on taivaassa ja maan päällä.

Jumala on myös antanut Kristuksessa meille perintöosan, niin kuin hän oli suunnitellut ja ennalta määrännyt - hän, joka saattaa kaiken tapahtumaan tahtonsa ja päätöksensä mukaisesti. Siksi meidän, jotka olemme jo ennalta saaneet panna toivomme Kristukseen, tulee elää Jumalan kirkkauden ylistykseksi.

Kristukseen tekin nyt uskotte kultuuanne totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin. Häneen uskoessanne te myös olette saaneet luvatus Pyhän Hengen sinetiksenne. Se on meidän perintöosamme vakuutena, joka takaa meille lunastuksen, Jumalan kirkkauden ylistykseksi.” (Ef. 1:3–14).

Meidät on siis jo siunattu jokaisella siunauksella Kristuksessa. Ainoatakaan siunausta ei meiltä puutu. Nimemme on ollut Karitsan Elämänkirjassa jo ennen maailman perustamista (Ilm. 17:8). Eikä sitä pyyhitä pois, jos pysymme Jeesuksessa Kristuksessa loppuun asti. Olemme hänessä täysin pyhiä, onhan meidät, jotka uskomme, siirretty pimeyden vallasta Jumalan Pojan valtakuntaan (Ap. t. 26:18). Ylistetty on hänen armonsa rikkaus! Jeesuksen veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Perillä sanotaan meistä kerran: ”Nämä ovat päässeet suuresta ahdingosta. He ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. Sen tähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä hänen pyhäkössään päivin ja öin, ja hän, joka istuu valtaistuimella, on levittänyt telttansa heidän ylleen.” (Ilm. 7:14).

” ”Autuaita ne, jotka pesevät vaatteensa: he pääsevät syömään elämän puusta ja saavat mennä porteista sisälle kaupunkiin” ” (Ilm. 22:14).

Tuo veri on ollut nähtävillä jo kauan ja sen tulee olla aina näkösällä. Se ei saa koskaan peittyä. Profeetta Hesekiel kirjoittaa: ”sen vuodattama veri on sen keskellä, paljaalle kalliolle se on sen koonnut, ei ole vuodattanut sitä maahan, tomun peitettäväksi. Nostattaakseni kiivauden, tuottaakseni koston minä olen pannut sen veren paljaalle kalliolle, ettei se peittyisi.” (Hes. 24:7,8). Veri, Kristuksen veri, on kaiken tosikristillisyyden perusta. Veren alla, vihmontaveren suojassa, olemme suojassa Jumalan vihalta, joka kohdistuu kaikkeen syntiin ja saastaisuuteen. Veri on turvakaupunkimme. Pimeyden voimia vastaan taistellaan sanalla, Jumalan sanalla. Sillä sanalla myös Jeesus voitti saatanan kerran. Jumalan sana ja uskon kilpi torjuvat pahan palavat nuolet.

Yksin uskolla

Jumalan sanan lupaukset ovat niin valtavia, että meidän on vaikea ymmärtää niiden koko valtasuuruutta ja todenperäisyyttä. Luemme niitä ja jotakin niistä, mutta emme aina käsitä, että ne voivat koskea myös meitä ja minua. Kuitenkin ne ovat tosiasioita. Ne ovat faktaa. Jumalan sana ei koskaan katoa. Jeesus sanoo: ”Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa.” (Matt. 24:35). Kaikki, mitä me näemme ja tunnemme, kaikki näkyvä maailma on vain väliaikaista. Se murenee ja järkkyy. Se ei ole pysyvää. Se kaikki kerran häviää ja katoaa. Se on kaikki tullelle tallennettu. Se palaa kerran poroksi. Alkuaineet kuumuudessa sulavat. Miten sellainen voisi kestää Jumalan päätöksissä? Mutta Sana pysyy ja siihen on täysi syy uskoa, eli pysyvään, lujaan ja varmaan sanaan tulee uskoa kaikissa elämän tilanteissa. Vain luja kestää.

Yksi voimallisista lupauksien sanoista on Heprealaiskirjeessä, luvussa kymmenen. Se on syytä osata suorastaan ulkoa.

”Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään, jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa, kautta, ja koska meillä on ”suuri pappi, Jumalan huoneen haltija”, niin käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä; pysykäämme järkähtämättä toivon tunnustuksessa, sillä hän, joka antoi lupauksen, on uskollinen; ja valvokaamme toinen toistamme rohkaisuksi toisillemme rakkauteen ja hyviin tekoihin.” (Hepr. 10:19–24).

Täydessä uskon varmuudessa! Sitä Jumala odottaa meiltä: täyttä luottamusta häneen. Ei epäilystä, ei huonoa omaatuntoa, ei pelkoa, ei epäuskoa, sitä Herra odottaa lapsiltaan. Miksi pitäisi pelätä? Miksi kantaa raskasta omantunnon taakkaa? Miksi kantaa monia menneisyyden taakkoja? Miksi kuitenkin kaikkialta kuuluu kitinää ja narinaa ja marinaa? Yksinkertaisesti siksi, ettei tunneta Jumalan pyhää sanaa ja sen lupauksia, ja omatunto soimaa ja on heikko olo, että suorastaan pyörryttää. Eihän näin saa olla. Meidäthän on kutsuttu Voimaan, Jumalan voimaan. Kaikkeen pahaan oloomme on lääke ja tuo lääke on voimallinen: Jumalan lupauksien sana. Viheliäinen epäuskomme saa meidät epäilemään Jumalan lupauksia. Samoin pelkomme epäilee Jumalan mahdollisuuksia. Meille käy kuin opetuslapsi Pietarille. *”Pietari astui veneestä ja käveli vettä pitkin Jeesuksen luo. Mutta huomattessaan, miten rajusti tuuli, hän pelästyi ja alkoi vajota. ”Herra, pelasta minut!” hän huusi.”* (Matt. 14:29,30). Omantunnon myrsky ja levottomuus johtuvat usein meidän omavanhurskaudestamme; emme ole luovuttaneet kaikkea Herralle. Omantunnon soimaukset voivat kertoa myös siitä, että valvomisen on unohtunut ja ollaan nukahtamaisillaan. Henki ei todista sisimmässämme tällöin asioiden olevan kunnossa.

Ehkä emme myöskään luota Herraamme täysin. Pidämme osan pelastuksesta omana työnämme ja itsellämme, ja vain osan annamme Herralle. Mutta me kannamme niin kauan huonoa omaatuntoa, että luovutamme kaikki hengelliset rikkautemme ja omahyväisyytemme Kristukselle. Rauha tulee vasta kun uskallamme olla tyhjiä. Myös monet menneisyyden taakat saisi luovuttaa pois, mutta me emme vain osaa. Apostoli Paavali sanoo: *”...yhden minä teen: unhottaen sen, mikä on takana, ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin,”* (Fil. 3:13). Ja vielä: *”Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut.”* (2. Kor. 5:17).

Miksi siis kantaa menneisyyden taakkoja; koettuja pettymyksiä, alistamisia, kaikkea mitä menneisyys on antanut kannettavaksemme, kun saamme aloittaa puhtaalta pöydältä, Kristuksen veren voima riittää puhdistautumaan kuolleista teoista Jumalalle otolliseksi astiaksi.

Usein näiden taakkojen poisjättämiseen tarvitaan sielunhoidollista apua.

Seuraavassa on lisää Jumalan suuria lupauksia. Niitä ei ole meille turhaan, kuin koristeeksi, annettu.

”Ne, jotka katsovat häneen, säteilevät iloa, heidän kasvonsa eivät punastu häpeästä. Minä olin avuton ja huusin apua. Herra kuuli minua ja pelasti minut kaikesta häädystä. Herran enkeli on asettunut vartioon. Hän suojaa niitä, jotka palvelevat Herraa, ja pelastaa heidät. Katsokaa, nähkää omin silmin! Maistakaa, katsokaa Herran hyvyttä! Onnellinen se, joka turvaa häneen. Pelätkää Herraa, te hänen pyhänsä! Mitään ei puutu niiltä, jotka häntä pelkäävät. Nuoret leijonatkin uupuvat ja näkevät nälkää, mutta sillä, joka turvaa Herraan, on kaikkea kyllin.” (Ps. 34:6–11).

”Hän antaa anteeksi kaikki syntini ja parantaa kaikki sairauteni. Hän päästää minut kuoleman otteesta ja seppelöi minut armolla ja rakkaudella. Hän ravitsee minut aina hyvydellään, ja minä elvyn nuoreksi, niin kuin kotka.” (Ps. 103:3-5).

”...hän kantoi meidän kipumme, otti taakakseen meidän sairautemme. Omista teoistaan me uskoimme hänen kärsivän rangaistusta, luulimme Jumalan häntä niistä lyövän ja kurittavan, vaikka meidän rikkomuksemme olivat hänet lävistäneet ja meidän pahat tekomme hänet ruhjoneet. Hän kärsi rangaistuksen, jotta meillä olisi rauha, hänen haavojensa hinnalla me olemme parantuneet.” (Jes. 53:3-5).

”Mitä me siis tähän sanomme? Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa? Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa. Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja hän on Jumalan oikealla puolella, ja hän myös rukoilee meidän edestämme.” (Room. 8:31–34).

”...hän teki meidät, rikkomustemme tähden kuolleet, eläviksi Kristuksen kanssa. Armosta teidät on pelastettu. Jumala herätti meidät yhdessä Kristuksen Jeesuksen kanssa ja antoi meillekin paikan taivaassa.” (Ef. 2:5,6).

”sillä hän on jo yhdellä ainoalla uhrilla tehnyt pysyvästi täydellisiksi ne, jotka pyhitetään. Tästä todistaa meille myös Pyhä Henki. Ensin näin: - Tämän liiton minä teen heidän kanssaan tulevina aikoina, sanoo Herra: minä asetan lakini heidän sydämeensä, kirjoitan sen heidän sisimpäänsä. Ja sitten: - Heidän syntejään ja vääriä tekojaan minä en enää koskaan muista.” Hepr. 10:14–17).

”Ja minä herätän heille paimenia, ja ne kaitsevat heitä; eivät he enää pelkää eivätkä säiky, eikä heistä yhtäkään puutu, sanoo Herra.” (Jer. 23:4).

Eivätkö nämä kaikki sanat ole totta? Eivätkö nämä ole yhä voimassa? Ovat ne! Totta ne ovat kaikki! Etsi siis ja kolkuta, ja sinulle avataan. Kaikki on jo valmista. Jeesus on huutanut: *”Se on täytetty”*. Kaikki on jo täytetty Golgatalla. Yhtäkään lupausta ei meiltä puutu. Kun uskon voima saa selkeytyä, kukaan ei enää pelkää. Usko siis ainoastaan. Koko elävä kristillisuus lepää uskon varassa. *”Kaikki on mahdollista sille joka uskoo.”* Uskon voimalla on tehty suuria asioita. Uskolle ei ole mikään mahdotonta. Mutta olemme kristillisyydessämme usein hukanneet uskon voiman. Näin tapahtuu, koska on lopun aika, viimeinen aika. Jeesus sanoi juutalaisille: *”Voi teitä, lainopettajat ja fariseukset! Te teeskentelijät! Te olette kuin kalkilla valkaistut haudat. Ulkopuolelta ne kyllä ovat kauniita mutta sisältä täynnä kuolleiden luita ja kaikkea saastaa. Samalla tavoin tekin olette hurskaita ulkonaisesti, ihmisten silmissä, mutta sisältä täynnä teeskentelyä ja vääryyttä.”* (Matt. 23:27,28). Apostoli Paavali muistuttaa lopunajan ihmisistä: *”he ovat ulkonaisesti hurskaita mutta kieltävät uskon voiman. Karta sellaisia!”* (2. Tim. 3:5 KR92).

Onko Sana todella luotettava?

Sinulla on ehkä syyttävä omatunto, tai sinulla on murhetta ja toivottomuutta, pelkoja ja kuormia, eikö niin? Niitähän on helposti jokaisella. On syytä kuitenkin kysyä, kumpi on totta, omat tunte-muksemme, vai Jumalan sana kaikkine lupauksineen? Eikö Jumalan voimallinen pysyvä ja kestävä sana ole luotettavampi? On se. On siis rakennettava elämämme suunnattomien suurien Sanan lupauksien varaan, ei omien kokemuksiemme tai pahan olon pohjalle. Näin parannutaan. Ei tule katsoa siis näkyviin vaan näkymättömään. Sellainen tulee olla uskon silmä. Jumala on suurempi kuin oma-tuntomme.

Tämän maailman muoto on katoamassa. Se järkkyy jo. Se vapisee. Sen päivät ovat luetut. Se mikä järkkyy, ei ole kestävä. Mutta Jumalan sana kestää. Sillä luotiin maailmat ja sillä sanalla myös maailma tuhoutuu. Kaikki kääritään kokoon kerran kuin päällysvaate. *”Kun siis nämä kaikki näin hajoavat, millaisia tuleekaan teidän olla pyhässä vaelluksessa ja jumalisuudessa, teidän, jotka odotatte ja joudutatte Jumalan päivän tulemista, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat!”* (2. Piet. 3:11,12).

Pelko vai rohkeus?

On yllättävää kuinka syvällä meissä saattaa asua väärä Jumalan pelko. On toki oikeaakin jumalanpelkoa, mutta emme puhu nyt juuri siitä. Mutta kun tullaan uskon kautta lähelle Kristusta, pelot alkavat väistyä, orjalliset pelot. Pelko muuttuu rakkaudeksi. On kirjoitettu: *”Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkottaa pelon, sillä pelossa on rangaistusta; ja joka pelkää, se ei ole päässyt täydelliseksi rakkaudessa.”* (1. Joh. 4:18). Silti liian moni pelkää pyytää Jumalalta miitään. Onko se luvallista, saako niin tehdä, jospa se on väärin? Kuitenkin Jumala odottaa, että hänen lapsensa alati pyytävät häneltä kaikkea elämänsä tarpeisiin, pientä ja suurta. Tarvitaan siis paljon opetusta, paljon rohkaisua ja luottamuksen syntymistä, jotta arka sieluparka alkaa luottaa Isään lapsen lailla. Isä tarkoittaa aina parasta lapselleen. Jumala on hyvä ja rakastava perheen isä. Kuinka hän iloitseekaan, kun lapset kääntyvät hänen puoleensa kaikissa elämänsä vaiheissa, kaikissa tarpeissaan ja pelottomasti.

Olemme täysin riippuvaisia hänestä. Kaikki elämistemme riippuu hänestä. ” *”Mutta samassa Jeesus jo puhui heille: ”Pysykää rauhallisina, minä tässä olen. Älkää pelätkö.”* ” (Matt. 14:27). ” *Jeesus sanoi esimiehelle: ”Älä pelkää, vaan usko.”* ” (Mark. 5:36). ” *”Älä pelkää. Minä olen ensimmäinen ja viimeinen, iäti elävä. Minä olin kuollut, mutta nyt minä elän, elän aina ja ikuisesti. Minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet.* ” ” (Ilm. 1:17,18). Uudessa testamentissa on 27 kertaa sanat: ”*älä pelkää*”. Siksi on syytä sanoa uudelleen ja uudelleen: ”Älä pelkää, Herran kansa.”

Sairaus vai parantumisen?

Uudessa testamentissa, sen evankeliumeissa ja Apostolien teoissa, kristillisyyden oli aivan muuta kuin se, mitä me nyt edustamme. Tässä on valtava ristiriita. Heillä oli voima, meillä ei ole. Sairaajat parantivat ja tunnustekoita ja ihmeitä ilmeni koko ajan, mutta näin ei ole enää, tai se on kovin harvinaista. Apostolit rukoilivat muun muassa näin: *”Ojenna kätesi, niin että sairajat paranevat, että tapahtuu tunnustekoita ja ihmeitä pyhän palvelijasi Jeesuksen nimessä.”* Kun he olivat päättäneet rukouksensa, vavahti paikka, jossa he olivat koolla, ja he kaikki täytyivät Pyhästä Hengestä ja julistivat rohkeasti Jumalan sanaa.” (Ap. t. 4:30,31). Miksi ei enää rukoilla näin? Apostoli Paavali kirjoittaa korinttolaisille: *”Kun te olette yhdessä koolla Herramme Jeesuksen nimessä ja minun henkeni ja Herramme Jeesuksen voima ovat läsnä”* (1. Kor. 5:4). Miksi ei nyt olla näin koolla? Elämme voimattoman kristillisyyden aikaa. Katsotaanpa mitä Sanassa on kirjoitettu. Jeesus sanoo: *”Ja nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat: minun nimessäni he ajavat ulos riivaajia, puhuvat uusilla kielillä, nostavat käsin käärmeitä, ja jos he juovat jotakin kuolettavaa, ei se heitä vahingoita; he panevat käteensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi.”* Kun nyt Herra Jeesus oli puhunut heille, otettiin hänet ylös taivaaseen, ja hän istui Jumalan oikealle puolelle. Mutta he lähtivät ja saarnasivat kaikkialla, ja Herra vaikutti heidän kanssansa ja vahvasti sanan sitä seuraavien merkkien kautta.” (Mark. 16:17–20). *”Ja missä kuljette, saarnatkaa ja sanokaa: ”Taivasten valtakunta on tullut lähelle”. Parantakaa sairaita, herättäkää kuolleita, puhdistakaa pitalisia, ajakaa ulos riivaajia. Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa.”* (Matt. 10:7,8). Kun muistamme vielä että: *”Jumalan valtakunta ei ole sanoissa, vaan voimassa.”* Tai: *”Jumalan valtakunta ei ilmene puheina vaan voimana.”* (1. Kor. 4:20), onkin syytä ihmetellä kuinka surkeaa aikaa elämme. Voima on poissa. Josakin tosin voimaa tuntuu olevan, metakka ja mellakka ovat äänekkäitä, mutta ei se ole muuta kuin ihmisen omaa sielullista voimaa. Ei Hengen voima ilmene huutona ja isoäänisyytenä.

Miksi sairaut eivät parane, miksi voima julistuksesta puuttuu? Harva kääntyy ja tulee uskoon. Syy on aivan selvä: todellinen rukousvoima puuttuu. Rukousryhmät, joissa jaksetaan olla Herran edessä vaikka tuntikausia ovat harvinaisia. Mutta missä on totisia rukoilijoita, siellä he ovat kuin hengellinen generaattori julistuksen tukena. Lieneekö velttous ja mukavuudenhalu vieneet meiltä voimat, niin ja väärät opit. Ei kai Jumalan sana ole erehtynyt? Ei kai voima ollut vain apostolien etuoikeus. Ei, he olivat yhdessä koolla ja rukoilivat, ja voima tuli. Sana meni eteenpäin valtavalla voimalla. Jossakin päin maailmaa näin tapahtuu. Ikävä vain ettei meillä, korkean elintason kristillisyydessä, se näytä olevan mahdollista. Vai voisiko olla? Kyllä asia on niin, että uskon rukous ja usko Jumalan mahdollisuuksiin, hänen voimaansa, ovat vieläkin mahdollisia. Tarvitaan vain uskon ihmisiä, jotka ymmärtävät mitä pitää tehdä; ei saa väsyä. Ikävä, että tunarijulistajat ja uskonnolliset hullut ja fanaatikot ovat pilanneet helluntain. Martti Lutherkin sen ymmärsi. Hän totesi: on olemassa kyllä hyviä pääsiäissaarnaajia, mutta vähän oikeita helluntaisaarnaajia. Osataan puhua jotakin pääsiäisen tapahtumista, mutta ei osata opettaa ihmisiä oikeaan pyhitykseen ja Jumalan voimaan. Toki kaiken perusta on aina Kristuksen sovintotyö. Sitä on saarnattava köyhille. Rikkaathan hän lähettää tyhjinä pois. Mutta koko Jumalan sana on otettava käyttöön, ei vain osia. Kyllä Herran tie on ihana tie, vaikka se voi olla täynnä taistelua. Taisteluun ja kilvoitukseen meidät on kutsuttu. ”Mutta näissä kaikissa me saamme jalon voiton hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut” (Room. 8:37). Helppo elämä vie turmioon. Kestämme perille vain taistellen. Olemme senkaltaista tekoa. Mutta kaikessa auttaa Herra.

Alusta aloitetaan

Kaikki alkaa Kristuksen vastaanottamisesta. Siinä saadaan varmuus syntien anteeksisaamisesta. Näin saadaan Hengen todistus omaantuntoon. Vain näin riehuva omatunto rauhoittuu. Sen täytyy levätä Jeesuksen Kristuksen sovintotyön varassa. Näin lepo ja rauha hallitsevat, kun vakiinnutaan näissä asioissa. Kaiken sen vaikuttaa Pyhän Hengen lahjoittama usko. Siis: usko ainoastaan. Vasta sitten voidaan ajatella Hengen pyhittämää vaellusta uskossa. Tämän jälkeen voidaan kasvaa armossa ja omavoimainen taaperrus muuttuu aikuisen vakaaseen kulkuun. Rauha lisääntyy. Pelot väistyvät. Turvallisuus kasvaa ja luottamus.

Ensin siis perusta sitten kasvu.

Siionin-virsi sanoo:

”Pohjalle vahvimmalle
toivoni perustan:
Jeesuksen kuolemalle,
sanalle Jumalan.
Ei ajan tuulten pauhu,
ei kuolemankaan kauhu,
voi sitä horjuttaa.”
(SV 30:5)

Kun omistetaan Kristuksen täytetty työ omalle kohdalle, voidaan kasvaa yhä syvempään yhteyteen Kristuksen tuntemisessa. Sitten uskalletaan omistaa jo koko sana niin kuin se on kirjoitettu. Kaikki omistetaan uskolla. Näin on kirjoitettu. Kun koko suunnaton Jumalan sanan maailma alkaa avautua, muun muassa ilo, kiitollisuus, ylistyksen henki ja muu sellainen alkaa hallita ihmistä. Se on ihanaa! Usko ainoastaan, ja kaikki on sinulle mahdollista. Jos haluat kasvaa voimassa ja hedelmän tuottamisessa, rukoile paljon. Mitä enemmän sinulla on aikaa sulhaselle, Jeesukselle Kristukselle, sitä enemmän alat muistuttaa häntä. ”Seura tekee kaltaiseksi.” Yksi ihminen voi jo muodostaa rukousryhmän. ”*Kun sinä rukoilet, mene sisälle huoneeseesi, sulje ovi ja rukoile sitten Isääsi, joka on salassa. Isäsi, joka näkee myös sen, mikä on salassa, palkitsee sinut.*” (Matt. 6:6). Rukoile myös armolahjoja, rukoile kaikkien ihmisten puolesta. Elä Herralle. Ja olet siunattu.

Aamen.